

Een kwart eeuw - veel - verve en bravoure

Geert Schreuder is van negenenveertig; drie januari. 'n Steenbok. 'n Echte steenbok. En de sterren weten wat het inhoudt. 'Bescheidenheid en soberheid'. Met als aanvulling: 'althans zo ziet het er naar buiten toe uit'. Bovendien zijn Steenbokken 'heel erg zwijgzaam'. 'Ze kunnen zo goed geheimen bewaren, dat ze ze zelfs wel eens mee in het graf nemen'. 'n Maatje om een kraak mee te zetten, dus. Geert hanteert net een kwart eeuw verfkwest en pallet. Bijzonder getalenteerd Oost-Groninger kunstschilder. Vanuit z'n basis aan de Onstwedder Esweg verrast hij de samenleving regelmatig met producties, waar allermintst even achteloos aan voorbij gegaan wordt. Momenteel is een selectie van zijn werk te zien in het gemeentehuis van Slochteren; nog tot half oktober.

■ Geert Schreuder... geïnteresseerd in een maatschappijkritische benadering... © Hans Banus.

Grunnegers...
leer me ze kennen

door Jan J. Ritzema

Boerenzoon uit het wijde veenkoloniale land. Geboren in Veendam en opgegroeid in Stadskanaal. Een fantasieeloos gebied en even frivool als eierkolen. Niet onmiddellijk het oord om zorgeloos een kunstenaars-loopbaan te beginnen. Tekenen deed hij al van jongs af aan. En zoals meestal.... omdat het hem bijzonder goed afging. Thuis hoorde hij regelmatig: 'Dat hest mooi do-an, Geert'. Het stimuleerde de jonge artiest, vaker het potlood op papier te zetten. Toch leek hem de sprong naar een heuse kunstschilders-carrière te ongewis. Het boerenvak zag hij niet zitten. Dat was al snel klip en klaar. In de provinciehoofdstad belandde hij op de MTS. Architectuur. Een alleszins gerespecteerd vak met aanzien en uitstraling. En een redelijke kans op een florissante maatschappelijke levensweg. Met tevens volop gelegenheid de tekenstift te blij-

ven gebruiken. In een interview met de bekende Veendamse publiciste Gré van der Veen verklapt Geert zijn voorkeur (Steenbok: 'ze gaan zelden veelbetreden wegen, maar zoeken zelf hun pas, waarbij schijnbare omwegen vaak sneller naar het doel leiden dan de gebruikelijke') voor de architectuur. "Ik durfde geen andere keuze te maken. Natuurlijk had ik reeds lang in mijn hoofd dat ik wilde schilderen. Maar ik was niet 'zo driest'. Anders had ik direct wellicht al 'de kop derveur gooid'. Gezegd: ik wil schilder worden.'

Voorspelbaar bleek de architectuur 'te technisch en te weinig creatief. De Academie Minerva werd een nieuw tussenstation. Nog dichter tegen de echte plannen aan, maar andermaal met een stevige knipoog naar zekerheid; huisje-boompje-beestje. Geert startte

een akte-opleiding. Een oppassende boerenzoon behoort in zijn eigen onderhoud te kunnen voorzien; basta! Een degelijk vak en geen malle fratsen. Lesgeven en vrij schilderen; een aanlokkelijk perspectief. 't Resultaat had niet over. Nog wel op de school waar hij ooit de mulo-opleiding volgde. Omringd door nieuwe collega's die eerder zijn leraren waren. Een half jaar hield Geert het vol. Hij zag het niet zitten. Evenmin als de dienstplicht, waarvoor hij werd opgeroepen. Had weinig op met vreemden dood te schieten en wenste evenmin door een ander neergeknald te worden. Als dienstweigeraar wordt hij te werk gesteld bij het Staatsbosbeheer in de boswachterij Grolloo en Schoonloo; en 's avonds terug naar de beslotenheid van de ouderlijke hofstee in Stadskanaal. 't Kon minder.

Schroom en valse schaamte werden afgeworpen en tussen drieënzeventig en vijfenzeventig is hij bijzonder productief met een grote serie schilderijen. Karel Appel is de onbe-

twiste meester en Schreuder experimenteert in de trant van Appel en zijn geestverwanten. 'Laten zien,' zegt hij tegen Gré van der Veen, 'en dat doe ik eigenlijk nog steeds, waar je in deze wereld staat. Met een verbaasde blik om je heen kijken: wat is dit wel veur n boudel.' Voor de jonge Kanaalster een onstuimig tijdperk. De hippie-tijd, de flower-power en ook de Jugendstil beïnvloedden hem. Geert ging er soms zelfs in het holst van de nacht de tuin voor in. 'Tussen de stroeken'. Om te beleven 'hou dat vuilde'.

Eén van z'n Minerva-docenten - Wout Muller - bezorgt hem een expositie in Amsterdam. Galerie Mokum, het mekka van de fijnschilderkunst. Bijzonder geboeid is de raszuivere boerenzoon door 'de wereld tussen 't gras'. Noemt met een vergrootglas tussen de sprietten: 'prachtig'. En voor hem is 'minstens zo interessant': de hele kosmos erboven. 'Mensen die in regenpakken of met zonnebrillen op, met vergrootglazen en foto toestellen

erop in zitten te kijken.' Spreekt van twee werelden; 'of aiglics wel vare'. 'Want daarachter ligt het landschap en erboven is de lucht met andermaal een hele andere kosmos. Al die werelden bij mekaar vind ik geweldig boeiend.'

De Beeldende Kunst Rege-ling (BKR) helpt mee, dat Geert Schreuder in zijn eigen onderhoud kan voorzien. Nadat hij z'n vervangende dienstplicht beëindigde - in vijfenzeventig - schaarde hij zich onder de banier van de BKR. 'Je schilderijen werden verkocht aan de gemeente waar je woonde,' herinnert hij zich nog. 'Centraal werd de prijs bepaald en vastgesteld hoe lang je van een bepaald bedrag rond diende te komen. Verkocht je in die periode ook nog anderzijds werk, werd dat weer met je BKR-geld verre-kend.' Maar ook de reguliere handel weet wel raad met werk van Geert Schreuder. Tentoonstellingen in de onderscheidene galleries garanderen bemoedigende omzettingen. Hij verwerft grote bekendheid met het in beeld brengen van piete-puterig ongedierte: pissebedden, vliegen, oorwurmen, rupsen en aanverwante griezeltjes. Maar ook van luciferhoutjes, lolliestokjes, papiertjes, doosjes en ssoortgelijk materiaal. Z'n ongewone techniek - het lijkt op tekenen met waterverf - is uitzonderlijk. Tegen Gré van der Veen zegt hij: 'Ik kreeg er genoeg van om een hele regenjas te schilderen omdat er een hoofd boven zat die ik nodig had.'

Het complete scala komt bij Geert Schreuder aan de beurt; met wisselende voorkeuren. Experimenten gaat hij niet uit de weg. Steeds is hij geïnteresseerd in onderwerpen, die een opening bieden naar een maatschappijkritische benadering.